

Sygn. akt IV P 111/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Krośnie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Mariusz Szwał
Ławnicy:	E. J., J. O.
Protokolant:	Gabriela Wojtowicz

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2019 r. w Krośnie

sprawy z powództwa (...)

przeciwko (...) w (...)

o przywrócenie do pracy

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powódki (...) na rzecz pozwanego (...) w (...) kwotę 360 zł (słownie: trzysta sześćdziesiąt złotych) – tytułem zwrotu kosztów procesu.

J. O. SSR Mariusz Szwał E. J.

Sygn. akt IV P 111/18

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 17 stycznia 2019 roku

Powódka (...) w pozwie przeciwko pozwanemu (...) w (...) wniosła o przywrócenie jej do pracy u pozwanego na stanowisko inspektora oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka podniosła, że pozwany rozwiązał z nią umowę o pracę bez wypowiedzenia w związku z popełnieniem przestępstwa, które uniemożliwia dalsze jej zatrudnienie. W dniu 1 października 2012 r. powódce postawiono zarzut popełnienia przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. W ciągu miesiąca pozwany na mocy porozumienia stron powierzył powódce w miejsce stanowiska pracy egzaminatora stanowisko pracy inspektora. Na tym stanowisku powódka pracowała przez 5,5 roku. Powódka nie może być dwukrotnie karana za ten sam czyn. Innym pracownikom (...) stawiano zarzuty korupcyjne, natomiast powódce zarzucano popełnienie przestępstwa urzędniczego. Powódka od ponad 5 lat pracowała na stanowisku inspektora, które nie ma nic wspólnego z popełnionym przestępstwem.

Rozwiązanie umowy bez wypowiedzenia za przestępstwo popełnione 5 lat wcześniej narusza art. 52 § 2 k.p. Związek zawodowy negatywnie odniósł się do zamiaru pracodawcy.

W piśmie procesowym z dnia 18 czerwca 2018 r. pozwany (...) w (...) wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pisma pozwany zarzucił, że w trakcie zatrudnienia u pozwanego powódka została skazana wyrokiem Sądu Rejonowego w Krośnie z dnia 6 lipca 2017 r. sygn. akt II K (...) za przestępstwo umyślne umieszczone w rozdziale XIX kodeksu karnego obejmującym przestępstwa przeciwko działalności instytucji państwowych i samorządu terytorialnego. Wyrok sądu I instancji został utrzymany w mocy przez sąd II instancji.

W październiku 2012 r. wobec powódki został zastosowany środek zapobiegawczy w postaci zawieszenia jej w czynnościach służbowych. Wtedy pozwany mógł rozwiązać z powódką umowę o pracę wobec zawinionej przez nią utraty uprawnień. Pozwany jednak korzystając z domniemania niewinności powódki, przeniósł ją na stanowisko niezwiązane z zastosowanym środkiem zapobiegawczym. Dlatego ze zdziwieniem pozwany przyjmuje zarzut powódki, że była to dla niej kara. Niemniej jednak po uprawomocnieniu się wyroku skazującego, pozwany miał prawo rozwiązać z powódką umowę o pracę. Do pozwanego stosuje się przepisy o pracownikach samorządowych, od których wymagana jest niekaralność. Brak zgody związku zawodowego na rozwiązanie z pracownikiem umowy o pracę nie daje bezwzględnej ochrony stosunku pracy. Działanie powódki było nie tylko sprzeczne z prawem, lecz także wysoce naganne etycznie i społecznie. Wszystkie te okoliczności uniemożliwiają dalsze zatrudnienie powódki u pozwanego. (...) jest organizatorem egzaminów państwowych sprawdzających kwalifikacje osób ubiegających się o uprawnienia do kierowania pojazdami. Spełnienie tego zadania wymaga od pracowników (...) zachowania wysokich standardów, nie mówiąc o ich niekaralności. Sprawa powódki i współoskarżonych była w środowisku głośna i nie mogła nie mieć wpływu na ocenę (...) w opinii publicznej.

Sąd ustalił i zważył, co następuje :

Na podstawie umowy o pracę z dnia 17 kwietnia 2007 r. pozwany (...) w (...) zatrudnił powódkę (...) na czas określony do 15 lipca 2007 r. na stanowisku egzaminatora VI stopnia na 1/5 etatu.

Na podstawie umowy o pracę z dnia 16 lipca 2007 r. pozwany zatrudnił powódkę na czas określony do 31 grudnia 2007 r. na stanowisku egzaminatora VI stopnia w pełnym wymiarze czasu pracy.

Na podstawie umowy o pracę z dnia 28 grudnia 2007 r. pozwany zatrudnił powódkę na czas nieokreślony na stanowisku egzaminatora IV stopnia w pełnym wymiarze czasu pracy.

W piśmie z dnia 22 października 2012 r. zaproponowano powódce nowe stanowisko pracy inspektora w miejsce dotychczas zajmowanego - egzaminatora IV stopnia – koordynatora, które powódka przyjęła.

W piśmie z dnia 26 marca 2018 r. pozwany zawarł oświadczenie o rozwiązaniu z powódką umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia. Podstawą prawną i przyczyną uzasadniającą rozwiązanie umowy o pracę był art. 52 § 1 pkt. 2 k.p. tj. popełnienie przez powódkę w czasie trwania umowy o pracę przestępstwa umyślnego na szkodę (...) w (...), które uniemożliwia dalsze jej zatrudnienie w (...).

Powyższe przestępstwo zostało stwierdzone prawomocnymi wyrokami: Sądu Rejonowego w Krośnie II Wydział K. sygn. akt II K (...) oraz Sądu Okręgowego w Krośnie II Wydział K. sygn. akt II Ka(...).

Powódka pismo otrzymała w dniu 9 kwietnia 2018 r.

Dowód : akta osobowe powódki

Dnia 1 października 2012 r. wkroczyło do siedziby pozwanego (...). Tego dnia zostali zatrzymani pracownicy (...) będący egzaminatorami. Wśród osób zatrzymanych przez (...) była także powódka.

Prokuratura przesłała pozwanemu pismo, że zawieszono powódkę w czynnościach służbowych egzaminatora. Pozwany nie wiedział, czy ostatecznie zostaną postawione tym pracownikom zarzuty jak i, czy zostaną oni uznani za winnych. Prokuratura w tym zakresie nie odpowiadała jednoznacznie. Powódka nie przyznawała się do stawianych jej zarzutów.

Ówczesna dyrekcja pozwanego uznała zatem, iż do czasu uzyskania prawomocnego wyroku skazującego któregokolwiek z pracowników- egzaminatorów, nie zostaną oni zwolnieni dyscyplinarnie. Z tego względu pozwany zatrzymanych przez (...) egzaminatorów przeniósł na inne stanowiska pracy, tj. do wydziału technicznego i do wydziału (...).

Powódka wyraziła zgodę na przeniesienie jej do innego wydziału, tj. do wydziału szkoleń i (...). Powódka miała kontakt z osobami przychodzącymi do (...) na szkolenia związane z różnymi uprawnieniami do prowadzenia pojazdów mechanicznych a także szkoleniami związanymi z obniżaniem punktów karnych. Prokuratura na bieżąco żądała opinii o pracy powódki.

Koordinator egzaminatorów był odpowiedzialny za pracę egzaminatorów. W ramach wydziału szkoleń i (...) pozwany potrzebował pracowników, którzy znają się na bezpieczeństwie ruchu drogowego, a taką osobą była powódka. Powódka zaczęła zajmować się akcjami związanymi z bezpieczeństwem ruchu drogowego takimi jak : edukacja w ramach systemu szkolnictwa, edukacją na wyścigach samochodowych, obsługą symulatora zderzenia.

Główną działalnością (...)u jest przeprowadzanie egzaminów państwowych. Osoba pracująca w wydziale szkoleń i (...) musi być uczciwa, sprawdzając dane personalne osób biorących udział w szkoleniach. Stanowisko pracy powódki było urzędniczym stanowiskiem samorządowym.

Oprócz powódki pozwany zwolnił dyscyplinarnie J. N.. Obecnie w (...) w (...) pracuje jedna osoba, której postawiono zarzut korupcyjny, tj. A. Z., w przypadku którego warunkowo umorzono postępowanie.

Wyrokiem z dnia 6 lipca 2017 r. Sąd Rejonowy w Krośnie II Wydział Karny skazał powódkę za to, że w okresie od 2 lutego do 14 marca 2012 r. w (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, będąc funkcjonariuszem publicznym - egzaminatorem (...) w (...) i jednocześnie zastępcą koordynatora egzaminatorów, przekroczyła swoje uprawnienia w ten sposób, że przeprowadzała egzaminy państwowe na prawo jazdy z naruszeniem przepisów rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 27 października 2005 r. w sprawie szkolenia, egzaminowania i uzyskiwania uprawnień przez kierujących pojazdami, instruktorów i egzaminatorów (Dz. U. z 31 października 2005 Nr 217 poz. 1834) i załącznika nr 5, tj. instrukcji przeprowadzania egzaminów państwowych na prawo jazdy lub pozwolenie oraz umożliwiała nieustalonym osobom wskazanym przez T. T. (1), A. T. i T. T. (2) uzyskiwanie pozytywnego wyniku egzaminu na prawo jazdy różnych kategorii, czym działała na szkodę interesu publicznego, tj. o przestępstwo określone w art. 231 § 1 kk w zw. z art. 2 kk – na karę jednego roku pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres dwóch lat, orzekając równocześnie o kosztach procesu i grzywnie.

Sąd Okręgowy w Krośnie II Wydział Karny wyrokiem z dnia 13 marca 2018 r. w stosunku do powódki wyrok utrzymał w mocy.

W piśmie z dnia 12 lipca 2017 r. Związek Zawodowy (...) w (...) powiadomił pozwanego, że w dniu 7 lipca 2017 r. powódkę wybrano na międzywydziałowego społecznego inspektora pracy (dla wydziału szkoleń i (...), wydziału finansowo – księgowego oraz stanowiska ds. kadr).

W piśmie z dnia 22 marca 2018 r. Związek Zawodowy (...) w (...) wskazał, iż nie wyraża zgody na rozwiązanie z powódką umowy o pracę bez wypowiedzenia.

Dowód : zeznania świadków : B. K. k.59, M. H. k.88/2, S. P. k.89, powódki k.89, R. S. k.89-90, pismo z 12.07.2017 r. k.6, pisma z 22.03.2018 r. k.7-8, wyrok z 6.07.2017 r. sygn. akt II K (...) k.34-42, wyrok z 13.03.2018 r. sygn. akt II Ka (...) k.43-45, pismo z 3.10.2012 r. 46-48,

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków oraz stron, bowiem są spójne, jednolite i wzajemnie się uzupełniają.

Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów, których wiarygodność nie budzi wątpliwości, a strony im nie zaprzeczyły.

Zgodnie z art. 52 § 1 pkt 2 k.p. pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika w razie popełnienia przez pracownika w czasie trwania umowy o pracę przestępstwa, które uniemożliwia dalsze zatrudnianie go na zajmowanym stanowisku, jeżeli przestępstwo jest oczywiste lub zostało stwierdzone prawomocnym wyrokiem.

Zgodnie z § 2 tego artykułu rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika nie może nastąpić po upływie 1 miesiąca od uzyskania przez pracodawcę wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy.

Na podstawie przytoczonego artykułu możliwe jest rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z przyczyn zawinionych przez pracownika z powodu popełnienia przez pracownika w czasie trwania umowy o pracę oczywistego lub osądzonego prawomocnym wyrokiem przestępstwa, które uniemożliwia dalsze zatrudnianie pracownika na zajmowanym stanowisku. W rozumieniu prawa karnego przestępstwem jest zbrodnia lub występki. Nie musi to być przestępstwo popełnione na szkodę pracodawcy. Istotne natomiast jest to, aby rodzaj przestępstwa miał związek z charakterem zatrudnienia pracownika.

Powódka zatrudniona była u pozwanego na stanowisku egzaminatora - koordynatora. W październiku 2012 r. do siedziby pozwanego wkroczyło (...), skutkiem czego wszyscy pracownicy pozwanego zajmujący stanowisko egzaminatora zostali zatrzymani. Wobec powódki został orzeczony środek zapobiegawczy w postaci zawieszenia jej w czynnościach służbowych.

W chwili kiedy powódka oraz inni egzaminatorzy zostali zatrzymani przez (...), pozwany nie miał żadnej wiedzy w kwestii stawianych im zarzutów. W związku z zastosowanym środkiem zapobiegawczym, zaproponowano powódce inne stanowisko pracy, które przyjęła. Tym samym odsunięto ją od przeprowadzanych u pozwanego egzaminów. Powódka nie przyznawała się do winy w rozmowie z przedstawicielami pracodawcy. Jak ustalono w procesie prokuratura nie informowała pozwanego o szczegółach prowadzonego śledztwa. Z kolei przepis wymagał, by w ciągu 1 miesiąca od powzięcia wiadomości o okolicznościach uzasadniających rozwiązanie umowy o pracę, dokonać rozwiązania umowy o pracę. Tymczasem pozwany nie miał żadnych pewnych wiadomości.

Sytuacja uległa zmianie dopiero po prawomocnym skazaniu powódki. Sąd Rejonowy w Krośnie wyrokiem z dnia 6 lipca 2017 r. sygn. akt II K (...) skazał powódkę za to, że w okresie od 2 lutego do 14 marca 2012 r. w (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, będąc funkcjonariuszem publicznym - egzaminatorem (...) w (...) i jednocześnie zastępcą koordynatora egzaminatorów, przekroczyła swoje uprawnienia w ten sposób, że przeprowadzała egzaminy państwowe na prawo jazdy z naruszeniem przepisów rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 27 października 2005 r. w sprawie szkolenia, egzaminowania i uzyskiwania uprawnień przez kierujących pojazdami, instruktorów i egzaminatorów (Dz. U. z 31 października 2005 Nr 217 poz. 1834) i załącznika nr 5, tj. instrukcji przeprowadzania egzaminów państwowych na prawo jazdy lub pozwolenie oraz umożliwiała nieustalonym osobom wskazanym przez T. T. (1), A. T. i T. T. (2) uzyskiwanie pozytywnego wyniku egzaminu na prawo jazdy różnych kategorii, czym działała na szkodę interesu publicznego, tj. o przestępstwo określone w art. 231 § 1 kk w zw. z art. 2 kk – na karę jednego roku pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres dwóch lat,

Prawomocny wyrok skazujący powódkę dał odpowiedź na jakiej podstawie i za co powódka została zatrzymana, a potem skazana. Fakt popełnienia przez powódkę przestępstwa został stwierdzony prawomocnym wyrokiem. Sąd dopiero od 13 marca 2018 r. zaczął biec miesięczny termin, o którym mowa w art. 52 § 2 k.p.

Przestępstwo za popełnienie, którego powódka została skazana, tj. z art. 231 § 1 k.k. jest umieszczone w rozdziale XIX kodeksu karnego obejmującym przestępstwa przeciwko działalności instytucji państwowych i samorządu terytorialnego.

Powódka zatrudniona jako egzaminator przeprowadzała u pozwanego egzaminy państwowego. Jako egzaminator stała na straży prawidłowości przebiegu egzaminów. (...) jest organizatorem egzaminów państwowych, sprawdzających kwalifikacje osób ubiegających się o uprawnienia do kierowania pojazdami. Spełnienie tego zadania wymaga od pracowników (...) zachowania wysokich zasad moralnych.

Tymczasem w związku z zajmowanym stanowiskiem powódka, działając z góry powziętym zamiarem, umożliwiała uzyskanie pozytywnego wyniku egzaminu na prawo jazdy różnych kategorii różnym osobom. Tym samym działała na szkodę interesu publicznego, narażając na szwank dobre imię pozwanego. Czyn powódki godził w sedno działalności pozwanego.

Skazanie powódki poddaje w wątpliwość stosowanie oraz poddanie się przez powódkę normom prawnym. Słusznie pozwany podnosił, że działanie powódki było sprzeczne nie tylko z prawem, ale i wysoce naganne etycznie i społecznie.

Wszystko to powoduje, że powódka nie może być w dalszym ciągu zatrudniona u pozwanego. Popełnienie tego przestępstwa uniemożliwia jej dalsze tam zatrudnienie, na zajmowanym ostatnio stanowisku. Na tym stanowisku powódka zajmowała się także pewnym wycinkiem procesu egzaminacyjnego (sprawdzanie danych personalnych). Powódka prowadziła edukację młodzieży w zakresie bezpieczeństwa ruchu drogowego.

Jeżeli pracodawca opiera zarzut stanowiący podstawę zwolnienia o przestępstwo stwierdzone prawomocnym wyrokiem, uniemożliwiające dalsze zatrudnienie pracownika, koniecznym jest zastosowanie art. 52 § 1 pkt 2 k.p.

Z kolei powódka zajmowała stanowisko urzędnicze, do którego mają zastosowanie przepisy o pracownikach samorządowych, tj. ustawa z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 1260), która w art. 6a stanowi, że w przypadku skazania prawomocnym wyrokiem sądu za umyślne przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub umyślne przestępstwo skarbowe zastępcy wójta (burmistrza, prezydenta miasta), starosty, wicestarosty, członka zarządu powiatu, marszałka województwa, wicemarszałka województwa, członka zarządu województwa, skarbnika gminy, skarbnika powiatu, skarbnika województwa, sekretarza gminy, sekretarza powiatu, sekretarza województwa, przewodniczącego zarządu związku jednostek samorządu terytorialnego, członka zarządu związku jednostek samorządu terytorialnego, burmistrza dzielnicy (...) W., zastępcy burmistrza dzielnicy (...) W., członka zarządu dzielnicy (...) W. lub pracownika samorządowego zatrudnionego na podstawie umowy o pracę na stanowisku urzędniczym właściwy organ jednostki samorządu terytorialnego lub związku jednostek samorządu terytorialnego albo podmiot wykonujący czynności z zakresu prawa pracy wobec pracownika samorządowego odwołuje go lub rozwiązuje z nim umowę o pracę za wypowiedzeniem najpóźniej po upływie miesiąca od dnia, w którym uzyskał informację o fakcie prawomocnego skazania.

Zgodnie z przytoczonym przepisem pracodawca musi rozwiązać z pracownikiem, do którego mają zastosowanie przepisy o pracownikach samorządowych, umowę o pracę za wypowiedzeniem w razie popełnienia przez niego umyślnego przestępstwa. W przepisie tym chodzi jednak o jakiegokolwiek przestępstwo umyślne, za które pracownik został skazany prawomocnym wyrokiem. Pracodawca nie musi powoływać się na fakt, iż skazanie pracownika uniemożliwia dalsze zatrudnienie pracownika.

W przypadku art. 52 § 1 pkt 2 k.p. chodzi o popełnienie przestępstwa, które uniemożliwia dalsze zatrudnienie pracownika na zajmowanym stanowisku. W takim przypadku pracodawca może zastosować art. 52 § 1 pkt 2 k.p., zamiast art. 6a ustawy o pracownikach samorządowych.

Powódka pełniła u pozwanego funkcję międzyzakładowego społecznego inspektora pracy. Stosownie do art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 24 czerwca 1983 r. o społecznej inspekcji pracy (t.j. Dz. U. z 2015 r. poz. 567 z późn. zm.) zakład pracy nie może wypowiedzieć ani rozwiązać umowy o pracę z pracownikiem pełniącym funkcję społecznego inspektora

pracy w czasie trwania mandatu oraz w okresie roku po jego wygaśnięciu, chyba że zachodzą przyczyny uzasadniające rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia. W takim wypadku rozwiązanie umowy o pracę może nastąpić po uprzednim uzyskaniu zgody statutowo właściwego organu zakładowej organizacji związkowej.

Ochrona zakładowego społecznego inspektora pracy jest analogiczna do ochrony działacza związku zawodowego, o której mowa w art. 32 ust. 1 ustawy o związkach zawodowych (t.j. Dz. U. z 2015 r. poz. 1881 ze zm.) stąd orzecznictwo odnoszące się do art. 32 ustawy o związkach zawodowych odnosi się także do społecznego inspektora pracy.

W przedmiotowej sprawie należy zatem powołać wyrok Sądu Najwyższego z 19 września 2018 r. II PK 242/17, w którym Sąd Najwyższy stwierdził, że działalność związkowa nie może być pretekstem do nieuzasadnionego uprzywilejowania pracownika w sferach niedotyczących sprawowanych przez niego funkcji. Przeciwny sposób myślenia o ochronie trwałości stosunku pracy działaczy związkowych byłby dyskryminujący dla pracowników, którzy nie są członkami związku zawodowego albo nie sprawują w nim żadnej funkcji.

2. Ponieważ może się zdarzyć, że zarząd zakładowej organizacji związkowej nie wykaże obiektywizmu i weźmie w obronę działacza związkowego, który w okolicznościach danego przypadku na ochronę nie zasługuje, judykatura Sądu Najwyższego przyjmuje, że może to stanowić podstawę odmowy uwzględnienia roszczenia o przywrócenie do pracy ze względu na nadużycie prawa do ochrony związkowej lub sprzeczność żądania przywrócenia do pracy ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa podmiotowego bądź zasadami współżycia społecznego (art. 8 k.p.). Taka sytuacja ma miejsce wówczas, gdy ochrona przysługująca na podstawie art. 32 ust. 1 ustawy o związkach zawodowych ma służyć niezagwarantowaniu niezależności w wykonywaniu zadań związkowych, ale wyłącznie uniemożliwieniu pracodawcy zasadnego rozwiązania umowy o pracę.

W świetle poczynionych ustaleń przywrócenie powódki do pracy lub zasądzenie na jej rzecz odszkodowania byłoby sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Powódka popełniła przestępstwo, które uniemożliwia jej dalsze zatrudnienie u pozwanego. Status społecznego inspektora powódki nie może chronić jej przed zwolnieniem, skoro rozwiązanie z nią umowy o pracę nie następuje w związku z wykonywaną przez nią funkcją społecznego inspektora pracy, a z popełnionym przez nią przestępstwem.

Należy dodać, że powódka została wybrana społecznym inspektorem pracy w dniu 7 lipca 2017 r., a więc na następny dzień po zapadnięciu wyroku w sprawie karnej. Ponadto przewodniczącym związku zawodowego, który dokonał wyboru powódki na społecznego inspektora pracy, był J. N., który w tym samym wyroku co powódka został uznany za winnego popełnienia przestępstwa umyślnego.

Mając powyższe na uwadze sąd oddalił powództwo.

O kosztach sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. oraz na mocy § 9 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie /Dz. U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm./ i zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, stanowiącą dwukrotną stawkę minimalną.